

K-Ü-L-F-Ö-L-D-I H-U-M-O-R

A női frizura evolúciója.

(Jézus, Jugoszlávia)

A pult körül

Napjainkban még gyakran előforduló tragikomédia két képben és több képtelenségben

I. KÉP

Szín: Olyan helyiség. Az elmaradt határolt pult mögött beszélget karba tett kezekkel Elárúsító I. és Elárúsító II.

E. I.: Na és mit csinált erre a Recolta?

E. II.: Támadni kezdtek. Egyik gólt lőtték a másik után.

E. I.: Képelem, mi volt ott, De szerettem volna látni.

Vevő (javakorabeli, be): Jó napot kívánok. (Elárúsítók figyelemre sem méltatják).

E. I.: Szegedi hogy játszott? (Lesújtó pillantásokat vetnek a vevőre).

E. II.: Tudod te A tőle megszokott formában. Rövid passzok, pontos leadások, biztos gólok.

Vevő (szerényen): Klm-klm.

E. II.: Na és a kapusunk. Élete legnagyobb formáját játszotta. Ugy dobta magát a labdára, mint egy tigris.

Vevő: Bocsanat, hogy alkalmatlankodom, de vásárolni szeretnék.

E. I.: (Oda se neki, Folytatja): És a védelem többi tagja?

E. II.: Néha-néha kihagytak, de aztán sikerült tisztázni.

Vevő: Szabad egy pillanatra?

E. I.: (Keményen): Mit akar, tata? Miert zavar, amikor látja, hogy fontos napirendi pontokkal tartunk röpgyűlést.

Vevő (kedvesen): Vásárolni szeretnék egyet s mást.

E. II.: Akkor álljon sorba!

Vevő: De miért álljak sorba, ha még nincs is sor?

E. II.: Nem baj. Majd lesz... (szünet). Na, nyögje már ki, hogy mit akar!

Vevő (még mindig kedvesen): Legyenek szívósek, adjanak nekem egy fél kiló lecsót.

E. I.: Az az egy nincsen.

Vevő: De én ott látom a legfelső polcon, abban a kerek üvegben.

E. I.: Nagyon rosszul látja. És különben is az magasan van és most nincsen létránk. Azt még sem kívánhatja, hogy kihívassam a tűzoltóságot, vagy hogy kitörjem a nyakam?

Vevő: Akkor kérek egy Nivea szappant.

E. I.: (kiveszi a fiókból és a pultra dobja): Tessék, itt van a szappan, (nyomatékkal) csak ez az egy van belőle.

Vevő (kezébe veszi, vizsgálja): De hiszen ez használt!

E. I.: (egyre hangosabban): Mi az? Már az is baj? Ha tetszik, tetszik, ha nem, írjon haza...

Vevő: Hogyan? (üjeden).

E. II.: Nézzé apafé, ne sokat idegesítsen. Inkább lépjen olajra.

Vevő: Milyen hang ez? Kérem a panaszkönyvet!

E. II.: (csipőre teszi a kezét): Micsodát? A panaszkönyvet? (fenevetően). Nem szégyelli magát? Idejön, megzavarja a röpgyűlést és még panaszkönyv kellene?

(E. I. és E. II. közös erővel kituszkolják a Vevőt, majd visszavertve).

E. I.: Ezt elintéztük. Most pedig folytathatjuk a megbeszélést.

E. II.: Hol is hagytuk abba? ...

II. KÉP

Szín. Időpont, mint előbb. Pult mögött szolgálatkészen áll az Elárúsító.

Vevő: (Köszönés nélkül be).

E.: Jónapot kívánok! Mi tetszik kérem?

Vevő (erélyesen): Nekem nem tetszik semmi. En vásárolni aká-

rok! ... Mondja csak, szalámijuk van?

E.: Hogyne volna

Vevő: Azért mondom, mert azt nem kérek. És virsli?

E.: Az is van. Mennyit mérlek?

Vevő (határozottan): Semennyit! Csak azért kérdeztem, mert a Tóthfalvi azt mondta, hogy már hetek óta nem lehet kapni és én most erről meg akartam győződni.

E.: Igenis kérem... (még mindig udvariasan) Hát akkor... ha szabad tudnom, mégis mire lenne szüksége?

Vevő: Adjon nekem 10 deka valódi török nadragulyát. De ne hogy a reszliből mérjen, mert nem felelek magamért.

E.: (megdöbbenve): Azzal nem szolgálhatok. Olyat nem is tartunk.

Vevő: Maga nekem né halandzszon. Adjak csak elő a pult alól. Mit gondol, hol vagyunk? A régi fasizta világban? Majd elintézem én magukat... (Szünet. Majd nyugodtabban, de fenyegetően): És mondja csak, abált szalonnájuk nincsen?

E.: Hogyne volna. Melyikből mérlek? Van itt ez a húsofalja. Ez itt inkább zsíros. Ezen több a

paprika, ezen meg itt kevesebb.

Vevő: És mondja, maguknál csak piros színű paprika van? Kéket nem tartanak?

E.: (csodálkozva): Nem kérem.

Vevő: Nahát, ez felháborító. Persze. A kéket azt bezzeg elzárják a dolgozók széles tömegei előtt. A kék paprikát azt elfelejtik...

Különben a szalonna sem kell. (szünet). Hanem várjon csak...

E.: Várok kérem.

Vevő: Mondja, mi van abban a dobozban ott fönn, oldalt?

E.: Májipástétom.

Vevő: Az sem kell. De várjon csak, amíg végiggondolom kissé a dolgot.

E.: (birkatürellemmel): Megvárom kérem.

Vevő (homlokára csap): Ez az. Sülttök van?

E.: (megingathatatlan nyugalommal): Az sajnos, nincsen.

Vevő: Hát ez borzasztó. Itt semmit sem lehet kapni. Engem mindjárt megüt a guta.

E.: (bizakodással): Azt még megvárom kérem.

REMÉNYI SANDOR
(Előre, Bukarest)

A szabónál történt

Megrendelő: Nem értem, mi ért ilyen szűk ez az öltöny.
(Krokodil, Moszkva)

„Abbahagyni! A kocsit csupán mosni kell.”
(Berliner Illustrierte)

1950
— Hát azt hiszi, lehet ma súrolókefét kapni?

1953
— Hát azt hiszi, lehet ma nylon-fehérműt kapni?

1956
— Hát azt hiszi, lehet ma autót kapni?

SZOBRAINK HUMORA

Úgy készül ez a sokszor beharangozott szegedi városismerető kalauz, útmutató, mint a Luca széke. Ezek óta pöngetik, hogy legyen, vagy, hogy lesz, de még mindig csak „előkészületben” van. Hanem lesz benne egy rész, a „Szegedi séták”, amely végigvezeti a bennszülött szegedi is, a várossal ismerkedni akaró vendéget is Szeged utcáin, terein, bemutatja neki városunk nevezetességeit, műemlékeit, történelmi jelentőségű épületeit, irodalmi vonatkozású házait, szobraikat, emléktábláit, természeti szépségeit, technikai vívmányait. Nos, ebből ki-ki megtudhatja, mikor készült Dugonics András, vagy Tisza Lajos szobra, ki készítette, bronzból-e, vagy kőből... Kimaradt azonban a szövegből az a néhány anekdota, melyet a szegedi szájhagyomány őriz néhány szegedi szoborról...

Emlékezetes embere volt Szegednek Masa János, népszerű nevén „Masa sógor”. Tipikus alakja a korlátolt tudakosságának, minden lében kanálkodásának. Sok anekdota keringett jámbor bemeddásairól. Ő volt az például, aki az emigrációból hazatért 48-as kultuszminiszter, Horváth Mihály szegedi látogatása alkalmával 1869 februárjában azzal köszönt el a püspöktől, hogy az isten éltesse — a családjával együtt... (A püspök nagyjot nézett és azon töprengött, vajon ez a kékmándlis városatyja tán hallott valamit harangozni arról, hogy ő az 50-es években, mint fiatal emigráns, Hatvani Mihály néven Svájcban lakott és házasságban élt bizonyos bájos, széke francia hölgygyel? ...)

Nos, ez a Masa sógor, amikor a Dugonics-szobor felállításáról folyt a vita, amellet kardoskodott, hogy a jó öreg Dugonicsnak lovas-szobrot állítsanak, mert ő látta „Kálit szabd fővárosában”, hogy ott a szobrok mind lovon ülnek... Dugonicsról még egy szóbeszéd forog. Amikor a mai Központi Egye-

tem épületében az ételtábla tanúzott, az épület tetején állott a Igasság istenasszonyának szobra, tartva kezében azt a bizonyos, sokszor ide-odabillegő mérleget. A mérleg idővel elpusztul, s felemelt keze hívogató mozdulatot látszott tenni. Dugonicsot hívja — mondta a szegedi tréfa, s hozzátette: az öreg meg azon töpreng, (mert szemmel láthatóan igen erősen spekulál), menjen, vagy ne menjen...?

Megírjuk a „Szegedi séták” megfelelő helyén, hogy a város első modern szobra, az Izsó Miklós tervezte Dugonics-szobor eredetileg nem a mai helyén állott, hanem a Központi Egyetem — akkor a főreáliskola — előtti kis parkban. Felekezeti elfogultság vitette el onnan 1883-ban. A dolgot hirtelen csidálták, egyik napról a másikra áthelyezték a szobrot mindeztől. Az alsóvárosi polgár álméklodott ugyancsak. Meg is született a szegedi szóláshasonlat: arra, aki nyom nélkül eltűnik valahonnan, máig azt mondják Alsóvárosban: „Mög-lépett, mint Dugonics...”

Diákkoromban magam is foglalkoztam házitáitós-kódással, gyengén bútorozott fejű alsóbb osztályosok instrudálásával. Ősz táján, meg az első félévi bizonyítványosztás után, februárban szöktak alkalmasok ajánlatok születni, hogy ezt, vagy azt a gyereket: mindenre, vagy csak egyenmely tárgyból „agysztální” kell, s a pénzes, vagy kevésbé pénzes, de fiúkból „urat” nevelni akaró szülők ennyit, meg ennyit szánunk. Tíljenkor szöktak a tanítványt kereső nagydíjakot megörvendeztetni, hogy tudnak egy gyerekről, csak hogy az „kőfejt” Nem baj, szól a válasz magabiztosan — így hetvenkedtem jómagam is —, beleverem én a kölyökbe...

Lelkesülten ballagtunk, a jövőndő kereset ígéréttel, a „kőfejt” gyerekekhez. A lelkesedés csak akkor lohadt le, amikor barátom megmutatta a „kőfejt

gyereket” — a Klauzál téri Kosuth-szobor mellékalakjai között. Azóta tudom már, hogy mindenkivel ezzel ugratnak be, aki csak nem hallott még a „kőfejt” gyerekről...

Vásárhelyi Pál szobráról azt mondta a bennszülött szegedi az itt megforduló idegennek, hogy az valami különös szobor. Az a nevezetessége, hogy ha délben meghallja a város háza tornyában a harangszót, megemeli a kalapját! Mióta az emberek nem nagyon hisznek a szellemekben, viszont a technikában annál inkább, sokan úgy vélték, valami ötletes szerkezetet mesterkedtek a szobor fejébe ezek a furfangos szegediek. Ezért hát a legtöbben megkérde: hogy-hogy...? A válasz kissé kiábrándító. Mondom, ha meghallja: sajnos, eddig még nem fordult elő, hogy a szobor meghallotta volna!

Tisza Lajos szobráról azt tartották régen, hogy ez az „igasság szobra”. Mert az a keserű igazság, hogy a paraszt dolgozik — tessék csak megnézni a kúszkódó-erőkődő mellékalakokat — az úr meg csak botra támaszkodva nézi! Volt benne valami! Nemcsak az árész utánzójáépítésre vonatkoztatva, amely — királyi biztosság ideje, Tisza Lajos oda — mégiscsak a magyar kubikos és építőmunkás két keze munkájából, a magyar mérnökök eszéből, fáradozásából született, de általában a régi magyar életre is.

Dankó-szobráról pajkos történetet mesélnek, mégpedig különösen a nőszemélyeknek. Úgy szól a fáma, hogy a híres muzsikusk, ha szűzlány megy el szobra előtt, megpengeti a hegedűjét.

De azért ne tessék messze menő következtetéseket levonni, ha a hegedűszo elmarad...

Szegedi Péter

ÉRDEKES SAROK

Micsurini... kecsege

Nemrég Szaratonnál kifogtak egy kecsegesöregtök hibridet. Ezt ismét kecsegével keresztettk és az ivadékaikat a „Tyeplovka” halgazdaság tavában helyezték el. Idén tavasszal az új fajtat volgai vizával keresztettk. Az így nyert harmadik hibridizált nemzedék rendkívül életképesnek bizonyult.

Az édesvízi kecsege jól megél a tavakban, de, mint minden tokféle, csak folyókban szaporodik. Más a helyzet a hibridekkel. A kecsegének sörögtoikkai vagy vizával való keresztettdéséből nyert utódai könnyen alkalmazkodnak a szokatlan körülményekhez és szaporodnak is.

...A Káspi-tengerből tokfélék nagy csapata vonul a Volgába és többszáz kilométeren át felúszik a folyóban az ivóhelyekig. Miután az ikrarakás befejeződik, visszatérnek a tengerbe, ahova fokozatosan leúsznak az ikrákból kikelt apró halacska is. A volgai gátak felépítése elzárja az utat a természetes ivóhelyek felé. A halaknak meg kell változtatniok életmódjukat. Most halgazdaságokat létesítenek, amelyek mesterségesen tenyészítik majd a tokféléket a gátak alatt.

Ezenkívül a halbiológusok és haltenyésztők előtt az a feladat áll, hogy új, szapora tokféléket nemesítsenek ki, amelyek képesek állandóan édesvizben élni és szaporodni, anélkül, hogy visszatérnének a tengerbe.

Nyikolaj Ivanovics Nyikoljukin professzor, a biológiai tudományok doktora, munkatársaival együtt azt a célt tűzte ki, hogy — micsurini módszereket alkalmazva — megváltoztatja a tokfélék természetét.

A legérdekesebb eredményeket a kecsegének sörögtoikkai és vizával való keresztetése hozta. Az így nyert hibridek egyesítik magukba az édesvízi kecsege sajátosságait, a sörögtoikkai és különösen a víza gyors fejlődésével; életképesek, jól áttelelnek a tavakban.

A kísérletek azt mutatták, hogy a hibridizált tokfélék elterjeszthetők a hatalmas víztárolókban — „édesvízi tengerekben”, valamint a tavakban is.

A REMHÍRTERJESZTÉS DIALEKTIKÁJA

1950
— Hát azt hiszi, lehet ma súrolókefét kapni?

1953
— Hát azt hiszi, lehet ma nylon-fehérműt kapni?

1956
— Hát azt hiszi, lehet ma autót kapni?